

Zgodba občinskega otroka

Leta 1860. je prišel kovaški pomočnik Martin Holub s svojo ženo in dvema otrokoma v češko-nemško obmejno vas Kunovic. Takoj nato, ko se je bil pri graščakinji javil, je ukazal ženi in trinajstletnemu Andreju, naj opravita njegovo delo, sam pa je šel pit v gostilno.

In tako je bilo potlej zmerom. Žena in sin sta delala od jutra do poznega

in sovražili. Prepovedali so svojim otrokom, da bi se igrali z Andrejem in Milado; saj bi se samo grdih besed naučili od njiju. Neki dan je hotel župnik Martina Holuba pregovoriti, da bi pošiljal otroka v šolo. Kovač pa je ozmerjal župnika z grdimi besedami, tako da so razburjeni vaščani odhiteli h graščakinji in zahtevali, naj takoj odpusti nemarnega, pijanega kovača. Tedaj je

večera. Malokdaj sta govorila, malokdaj sta za kake pol urice počivala in nikdar ni bilo slišati smeha iz delavnice. Med tem je sedel Martin Holub v gostilni, praznil kozarec za kozarcem in plačeval z denarjem, ki sta ga zaslužila žena in Andrej. Ko se je pozno ponoči vračal pijan domov, so se tresli mati in otroka pred njegovimi jeznimi izbruhi. Nikdar ni bilo slišati v kovačevi hiši prijazne besedice, toda kadar je mati delila kruh, ki ga je bilo vsak dan manj, je kakor nehote odrezala otrokoma dva enako velika kosa, dosti manjšega pa sebi.

Ljudje na vasi so kovača zaničevali

dal Martin Holuba otroka občinskemu pastirju v varstvo, sam pa je z ženo neko noč neopaženo izginil iz vasi.

Ko je mlekarica drugo jutro prinesla mleko v župnišče, se je čudila, da je bilo v hiši še vse tiho. Nekaj ur nato so vlomili vrata in našli župnika umorjenega v sobi. Predal pisalne mize je bil široko odprt in cerkvenih ključev, ki so vedno tam ležali, ni bilo. Razburjeni vaščani so stekli v cerkev — Martin Holub in njegova žena sta bila odnesla s seboj cerkveni zaklad.

Se tisti večer se je orožništvu posrečilo ujeti zločinsko zakonsko dvojico tik ob meji; čez nekaj tednov sta stala pred sodnikom. Med tem ko je imel mož dolge govore in je ves čas zatrjeval, da je popolnoma nedolžen, je žena med vso obravnavo ponavljala en sam stavek:

»Tako je, kakor pravi moj mož.«

Kljub temu so obsodili Martina Holuba na smrt na vislicah, njegovo ženo pa kot sokrivko na deset let ječe.

Zdaj so začeli vaščani ugibati, kaj naj napravijo z otrokoma. Zupan in občinski svetovalci niso vedeli, kaj bi z njima. Nihče ni hotel imeti opravka z otrokoma zločinske dvojice, kaj še, da bi ju kdo vzel za svoja in ju pošteno vzgojil. Naposled se je vendar odločila graščakinja, da vzame Milado k sebi; nežno dekletce z velikimi rjavimi očmi ni bilo videti pokvarjeno in gospa, ki sama ni imela otrok, se je veselila, da bo zapuščeno dekletce pošteno vzgojila.

Občina je potem prosila graščakinjo, naj vzame še Andreja. Ko pa je stal razmršeni, umazani deček pred njo, ne da bi jo bil pozdravil, je rekla, da je prav takšen kakor njegova roditelja in je poslala Milado v drugo sobo, dečku pa enkrat za vselej prepovedala vstop v graščino.

Tedaj se je Andrej vrnil k občinske-mu pastirju. Legel je na umazane cunje, ki so ležale v kotu kleti in mislil na Milado, ko je še spala ob njegovi strani. Časih ga je bila sredi noči zbudila in z jokajočim glasom zašepetala:

»Oh, Andrej, tako lačna sem!«

In potem je Andrej zmerom vstal, se splazil na sosedov vrt in ukradel nekaj jabolčk. Milada jih je bila zmerom tako vesela. Ko si je potolažila lakoto, mu je ovila mrzle ročice okoli vratu in zaspa.

(Dalje prihodnjič)

Moj zvesti sluga

Ahmeda, svojega rjavega slugo, ki sem si ga lastnoročno potegnil iz valov Bospora, že po nekaj tednih ne bi bil zamenjal za nobenega drugega slugo v vsem Carigradu. Bil je najpazljivejši in najpožrtvovalnejši sluga, ki si ga je moči misliti. Kar mi je le mogel brati iz oči, mi je vse takoj napravil.

Nepreplačljiv je bil v tem, kako je znal odganjati berače, ki so me neprestano nadlegovali. Carigrad ima dandanašnji mnogo več beračev, kakor jih je imel kdaj pred svetovno vojno...

Od nekaj so najnadležnejši berači derviši. Ni se bilo moči ogniti, da so obsuli tudi mene, kakor vsakega drugega tujca. Derviši so člani napol verske, napol posvetne ustanove. Za resnično bedo mora imeti človek odprto roko in odprto srce, a kdo bi hotel

podpirati lenobo in lahkomišelnost življenje, ki ga živijo v večini derviških samostanov? Namignil sem Ahmedu, naj me varuje te nadloge, in on je opravljal ta posel s pravim mojstrstvom.

Prav tedaj je bil izdal Kemal v Ankarji nalog, da se morajo vsi derviški samostani razpustiti. Turško prebivalstvo se je strastno boriло proti tej odredbi, ki pa je bila le v njegovo korist. Prišlo je časih do krvavih izgredov in nemalokdaj je moralo poseči orožništvo in vojaštvo vmes.

Lepega popoldneva sem šel s slugo po mestu. Prišla sva v dokaj samotne ulice Galate in bližala sva se Ognjenemu stolpu, ki ga zdaj imenujejo Bajukkule. Dandanes uporabljajo ta stolp kot razgledni stolp.

Ko sva prišla mimo preprostega, sivega zidu, so se nenadoma na stečaj odprla mala vrata v zidu in razjarjena množica se je usula na cesto. Preden sva vedela kako in kaj, sva bila sre-

di gneče. Kričeči derviši in oboroženo vojaštvo! Seveda spet izgredi zaradi razpusitve derviškega samostana! Kakor se ne moreš otresti roja razburjenih čebel, tako se tudi midva nisva mogla rešiti iz gneče. Vojaštvo je bilo v manjšini, položaj je bil nevaren, a naposled je bilo videti, kakor da bi se podivjanj duhovi vendarle že začeli unašati.

Prav takrat se je postavil predme velik in močan dedec. Zagrozil mi je s pestmi in zakričal množici:

»Vidíte, tu je spet eden teh prekletih tujcev! Da bi nam kaj podarili, za to so preskopi! A našo vlado hujskati in ji svetovati novotarije — to znajo! Da bi te...«

Kakor bi mignil, se je ves prizor izpremenil. Dvignjene pesti in sovražni pogledi so se obrnili proti meni! Poleg vsega tega sem zdajci pogrešil Ahmeda. Zavaroval sem si hrbet s tem, da sem stopil k zidu. Nato sem z obema rokama zgrabil velikana, ki je nahujskal množico name, in ga držal kakor ščit pred seboj. Tako so padali nanj udarci in pljunki, ki so bili namenjeni meni. Vendar se dolgo ne bi bil mogel tako braniti. Velikan je obupno brcal in nedaleč od mene se je zabliškalo orožje.

Počasi se me je jela lotevati omotica. Ves iznemogel sem že bil od udarcev in napora in že sem hotel izpustiti lopova, ko sem začul korakanje vojaške čete. Videl sem, kako so jeli moji sovražniki stiskati glave, in čul sem pritajene vzklrike: »Nov oddelek vojaštva! Straža Ognjenega stolpa! Bežimo, preden pridejo do nas!«

Moji sovražniki so se razpršili na vse strani, a vendar jih je ostalo v moji bližini še kakih petnajst. Zdajci pa so začeli vojaki z brizgalko brizgati v množico, da se je še hitreje umikala. Curek se je obračal proti meni — in v tem sem začul Ahmedov glas:

»Tam stoji moj gospodar! Pazite, da ga ne zmočite, drugače bo napitnina manjša. Lopove, ki stoje okoli njega pa dobro obdelajte!«

Tako me je Ahmed rešil gotove smrti! Ko je videl, da so sovražniki v večini, se je domislil straže, ki je stala pred Ognjenim stolpom. Preprosil je vojake, da so mu prišli na pomoč, in jim obljubil bogato napitnino.

Izpustil sem ujetnika. Nato sem se otresel, kakor nekđaj Ahmed po svoji neradovoljni kopeli v Zlatem rogu, zakaj tudi jaz sem bil izkupil svoj delež

vode. Ker se je bila besnost ohladila in je cev držala razkačence v spoštljivi razdalji, sem lahko neovirano stopil k vrlim rešiteljem in jim stisnil roke, pri čemer je zdrknilo vanje tudi nekaj srebrnjakov. Zato sva imela zadoščenje, da smo smeli iti s hrabrim spremstvom tja do Pere, evropskega mesta.

»Gospod,« je rekel Ahmed, in me smeje se pogledal, »zdaj si spet ti na vrsti, da me rešiš! Nevarnost, iz katere mi boš pomagal, si že izmislil!«

»Nepričiprav si, rjavi Ahmed,« sem odvrnil, »a vendar, daj mi roko! Ne spominjam se, da bi bil kdaj srečal večjega poštenjaka od tebe!«

Nikoli prej in nikoli pozneje se ni rjavemu Ahmedu obraz tako široko raztegnil od veselja!

Mož z zelenimi naočniki

V sivi hiši je stanovalo vse polno otrok. Vsi so se med seboj poznali in se skupaj igrali. Skupaj so hodili na isto šolo, skupaj so se igrali in vsi so imeli radi debelo prodajalko sadja, ki je imela na oglu hiše trgovinico. Prav tako je bil v hiši človek, ki ga otroci niso mogli trpeti. To je bil mož z zelenimi naočniki iz petega nadstropja, gospod škoda.

Čudno je bilo s tem možem. Ničesar hudega ni bil napravil otrokom. Nikdar jih ni bil užalil ali pa ozmerjal. Niti besedice še ni bil izpregovoril s njimi in kljub temu ga ni nihče maral. Vsej mržnji so bili vzrok edino le zeleni naočniki, ki so bili tudi od strani zaprti, tako da človek oči sploh ni mogel videti. In prev zaradi teh naočnikov so se ga otroci bali in ga obenem grdo gledali.

Če so se še tako razposajeno igrali

na dvorišču so vsi utihnili v trenutku, ko je gospod Škoda stopil čez prag in sovražno gledali za njim. Seje ko jim je izginil izpred oči, so se začeli spet igrati. Večkrat so bili že sklenili, da mu

PIRNAT

bodo zaigrali kako burko, a vselej jih je neko nerazumljivo čuvstvo zadržalo.

Pa se je zgodilo, da je gospodu Škodi padla pipa iz žepa, ne da bi jo bil opazil. Kodrov Mirko je to natanko videl in opozoril na to svoje tovariše. A nihče se ni mogel odločiti da bi pipo pobral in jo nesel gospodu Škodi, ki je mirno nadaljeval svojo pot. Po dolgem posvetovanju, so nesli pipo debeli prodajalki sadja, ki jo je potem dala lastniku nazaj.

Nekaj dni za tem se je spet nekaj zgodilo z možem z zelenimi naočniki. Prav tedaj, ko so vsi otroci stali pred hišo na cesti, je prišel gospod Škoda iz hiše. Veter mu je strgal šop pisem, ki jih je hotel nesti na pošto. Obupno je pogledal okoli sebe. Z veliko težavo se je sklomil in skušal pobrati pismo, ki je ležalo blizu njegovih nog. Vendar pa je bil prepočasn. Veter je pismo odnesel naprej. Otroci so se veselo zasmjali in niti na um jim ni prišlo, da bi priskočili na pomoč. Samo Mirku se zadeva ni zdela tako smešna. Saj mož vendar ni bil sam kriv, da je imel slabe oči. Mahoma se mu je zasmilil. In ne da bi sam vedel, kako in kaj, je stopil k njemu in rekel:

»Kar mirno počakajte, prinesem vam pisma!«

Tekel je z vetrom za stavo in kmalu se je vrnil z vsemi pismi v roli.

Gospod Škoda je bil ves srečen. Z globokim, prijetno donečim glasom je rekel:

»Prav lepo se ti zahvaljujem, dečko. Lepo si napravil. Če hočeš, ti pokažem doma nekaj prav lepega. Ko se vrnem pojdeš z menoj v moje stanovanje, če te bo volja!«

Mirko je ves začuden obstal. Potem je povedal svojim tovarišem, da ga je mož z zelenimi naočniki povabil k sebi. »Jaz na tvojem mestu ne bi šel«, je rekel Branko. »Jaz tudi ne,« sta pritrdila Močvirnikova fanta. In naposled se je tudi Mirku zdelo najbolj primerno, da ne pojde v stanovanje tega čudnega moža. Vendar pa mu radovednost ni dala miru. Bog ve, kako je bilo v stanovanju gospoda Škode? In kaj neki mu je hotel pokazati?! In razen tega, je imel zelo blago doneč glas in zdaj se ga tudi ni več bal, kakor poprej.

Naposled so tovariši sklenili, naj gre Mirko z možem z zelenimi naočniki. V stanovanja naj stopi le tedaj, če se mu posreči, da pusti vrata za seboj odprta. Pred vrati pa ga bodo čakali vsi tovariši in pazili nanj, da ga gospod Škoda ne zadavi...

Tako so potem tudi napravili. Gospod Škoda je šel z Mirkom po stopnicah navzgor. V majhnem presledku za njima so se po indijanskem načinu plazili tovariši. Ko je gospod Škoda zapri vrata za seboj, jih je Mirko neslišno spet odprl. Tako so slišali tovariši zunaj

PIRNAT

vseh najmanjši šum in slišali najtišjo besedo.

In zdaj se je zgodilo nekaj čudnega. Gospod Škoda je snel naočnike, da bi jih obrisal. In Mirko je zagledal dvoje rjavih dobrodušnih oči, ki so bile vsekako videti hudo bolne. V tem trenutku je začutil, kako je počasi dobival zaupanje do gospoda Škoda. To zaupanje se je

še povečalo, ko je stopil gospod škoda k svoji prekrasni knjižnici in začel Mirku razkazovati svoje knjige in rekel:

»Zbiram pravljice vsega sveta. Tukaj imam večino pravljič, ki so v zadnjem času izšle. Lahko si izbereš eno izmed teh knjig in jo vzameš domov. Ko jo prebereš, jo prinesi nazaj, pa ti bom posodil drugo. Samo paziti moraš na knjigo, zakaj če mi jo vrneš umazano in raztrgano, tedaj ti ne bom mogel nobene več posoditi.«

Mirko si je izbral debelo knjigo pravljič in ves srečen odhitel k svojim tovarišem.

Odslej so imeli otroci gospoda škodo zelo v časti. Nihče se ni več norčeval iz njega, nihče ga ni sovražil; nasprotno — vsem se je smilil, ker je imel tako bolne oči in vsi so ga imeli radi, ker je imel toliko pravljičnih knjig, ki so jih kmalu vsi otroci nosili domov in z največjim veseljem prebirali.

Borut Ž.:

Jesenska pravljica

Nekoč — sam ne vem, kdaj se je že to zgodilo, morda danes, včeraj ali pa pred tisoč leti — je zavel močan veter. Silen vihar se je dvignil in zarobantil nad deželo. Presunljivo je cvilil izpod visoke gore, plesal po poljani, se lovil med vejami dreves ter podil uboge porumenele lističe v divjem plesu zračnih vrtincev...

Jokali so tisti lističi, kakor joče otrok, če ga ločijo od matere.

Na osamljenem mestu sredi poljane se je dvigala orjaška bukev. Suho listje je šelestelo na njej, ni ga še odnesel veter. Slutili so ti oranžno rumeni lističi nesrečo, zato so ječali v predsmtni grozi:

»Zakaj ne bi smeli tudi mi zmerom živeti, kakor oni koničasti suhci, naši tovariši z jelk in smrek in borovcev? Zakaj se ne bi smela tudi naša mati Bukev leto in dan šopiriti z nami — s svojimi pomladnimi otroki?

Zakaj si tako krivičen z nami, o Gospod, saj se ne bojimo zime in mraza...«

Veter je še močneje zažvižgal in se s podvojeno silo zagnal med bukveno vejavo. Mnogo jih je odpadlo, mnogo tistih drobnih lističev...

Mati Bukev je molčala. Njena nema groza je razodevala dostojanstveno bolečino velike matere. Klepetavi otroci pa so zabavljali dalje in dalje... Ječali, prosili in pritoževali so se tako glasno, da jih je slišal sv. Janez, ki je bil prav

takrat na potovanju okoli sveta. Brž je splaval v nebesa ter sporočil Gospodu, kako godrnjajo nezadovoljni listi.

Gospod se je zgrozil in razjokal nad to vestjo. Ves žalosten je zagrmel nad temi listi:

»Nespametni in hudobni listi, zakaj se pritožujete in obrekujete mojo pravičnost? Ali ne veste, da je vse, prav vse, kar sem ustvaril, dobro? Mar ne veste, kaj bi se zgodilo, če bi vam dal

večno zeleneti? Ko bi padel sneg na vašo mater Bukev, bi mu vi branili, da ne bi mogel padati na tla. Veje, roke vaše matere, bi se tako obtežile s snegom, da bi se zlomile. Potem bi se drevo kmalu posušilo. Umrl bi vi, prav tako kakor vaša dobra mati.

Zdaj pa premislite; ali je bolje, da umrete samo vi, ali pa da pogine z vami tudi vaša mogočna mati?«

Nebo se je zaprl. Gospod je izginil.

Orumenele lističi so onemeli. Razumeli so Gospodov glas. Spoznali so, da je to edino prav, kar jim je povedal Bog. Žrtvovati se je treba za svojo mater. Pokoriti se je treba Prirodi!

Utihnili so! Čez čas so se spet oglašili, a to pot ne z bojaznijo v srcih. Klicali so:

»O veter potegni, potegni čez polje in čez log! O vihar, zbudi se, zbudi se, ki spiš pod visokimi gorami. Zbudi se in prični spet cviliti čez naše poljane. Odnesi nas, kamor hočeš, nas odnesi! Brez joka in prošnja bomo umrli. Le odnesi nas čim prej, da ne bomo škodovali svoji ljubljeni materi!...«

In veter je zavel; vihar je zarobnel! Rumeni lističi so se zamažali kakor velikonočni zvon in brez glasu umirali. Odnese jih je divja vihra, jesenska vihra...

Mati Bukev pa se je nasmehnila v svoji žalostni sreči:

»Kako dobri so moji otroci! O, da bi to vedela, tudi jaz bi umrla za njihovo srečo...«

Jože Kovač:

Pozna jesen

Pozno dani se in zgodaj znočijo se dnevi.

Oblaki zdaj nizko nad poljem gredo, zdaj beli kot tropa poskočnih ovac, zdaj temni, da lije z njih dež na zemljo.

Čez brdo prihaja v obiske vihar, in solnce na nebu vsak dan slabi. Iz grude še žito na dan je prizvalo, zdaj kmalu zgubilo bo zadnje moči.

Spred hiše odšla na zapeček je starka; boji se mrzov in natiš šepeta:

»Zdaj vse je zamrlo in vse je samotno...«

Tu nič ne pomaga, starost je prišla.»

Zdaj čakamo vsi samo še na zimo — in mnogi na sneg in na mraz in na glad. Edina tolažba za tistega, ki obupuje: za zimo prišla je še vselej pomlad!

To slaba tolažba je zanj, ki trpi.

Tolažba zaleže za dan ali dva.

A zima je dolga, z njo mraz in glad.

Kaj bi s tolažbo? — Kdo kruha jim da?

H. Kr. Andersen:

Kolovrat

Poslušaj, kaj mi je povedal mesec: »Pred več leti je bilo, in tu, v Kopenhagenu, se je zgodilo; gledal sem skozi okno siromašne sobice. Oče in mati sta že spala, mali sinek pa ni spal. Videl sem, kako so se premikale posteljne zavese in je zdaj pa zdaj pogledala izza njih otroška glavica. Najprej sem mislil, da gleda na stensko uro; saj je bila tako lepo pisano poslikana z rdečo in zeleno barvo, na vrhu je čepela kukavica, težke svinčene uteži so visele na njej in nihalo s bleščajočo medeno ploščo je šlo sem in tja tik-tak!«; pa le ni gledala glavica za tem.

Ne, ampak na materin kolovrat, ki je stal ravno pod uro. Najljubša dečkova stvar je bila v vsej hiši. In še dotakniti se ga ni smel, če ne jih je dobil po prstih. Ure in ure je sedel pri njem. Če je mati predla, in gledal na preslico, gledal na veliko kolo in pri tem je imel čisto svoje misli. Oh, če bi smel tudi on tako prestiti! Očka in mamica sta spala. Pogledal je najprej nanju in potem na kolovrat in kmalu nato je pogledala iz postelje gola nožica in nato še ena nožica in, hop! že je stal na tleh! Še enkrat se je ozrl, če očka in

mamica spita; da, spala sta. In zdaj je stopical prav po prstih, le v svoji kratki srajčki h kolovratu — in pričel je presti. Sprva počasi, nato pa vedno hitreje in hitreje. Kako se je vrtelo kolo!

Poljubil sem njegove svetle lase in njegove višnjeve oči. Lepa slika je bila!

Tedaj pa se je zbudila mati; zavesa se je premaknila in pogledala je h kolovratu. Mislila je, da vidi malo vilo ali kako drugo prikazen.

»Za božjo voljo!« je rekla in dregnila svojega moža; odprl je oči, si jih pomencal in videl malega škratka, kako je hitel presti...

»Saj to je najin sinek!« je rekel.

M. Fakin:

Izpraševalnica

Narodna

Jutri bo nedelja
sv. Mihela, iglico bom kupil.
Kaj boš delal z iglico?
Vrečico bom šival.
Kaj boš delal z vrečico?
Želod bom nabiral.
Kaj boš delal z želodom?
Kukcu ga bom dal.
Kaj boš delal s kukcem?
Salce bom dobil.
Kaj boš delal s salcem?
Voziček bom mazal.
Kaj boš delal z vozičkom?
Kamenčke bom vozil.
Kaj boš delal iz kamenčkov?
Cerkvico bom zidal.
Kaj boš delal s cerkvico?
V njej bom Bogca molil.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Preljubi stric Matic!

»Mlado Jutro« kaj si meni?
Naj javno ti povem:
Najbolj všeč si mi med listi vsemi
to iz srca ti reči smem!

Kakor cvetka v ranem jutru
solnčnih žarkov si želi,
tako po tebi, »Mlado Jutro«,
moj srček hrepeni!

Povesti Tvoje in druge zgodbe
zelo, zelo so zabavne,
pravljice in pesmi tvoje
zares so mikavne.

In potem še stric Matic,
prijatelj dece mlade,
razpisuje razne natečaje
in nam deli nagrade.

Zatorej »Mlado Jutro«,
izhajaj še naprej
in še mnogo, mnogo
lepega nam povej!

onja Vandot, uč. I. razr. na Mladiki
v Ljubljani.

Drago »Mlado Jutro«! Sporočam ti,
da mi zelo ugajaš. Komaj čakam nede-
lje, da čitam tvoje lepe zgodbe in
pravljice. Rada tudi berem, kar napi-
šejo »Jutrovčki«. Moja želja je, da osta-
neš tudi naprej mladini v zabavo in
veselje. Lepo te pozdravlja

Franica Kresnik, uč. III. razr.
v Libeličah pri Dravogradu

Naša muca

Naša muca je prav zvita,
smetano posneti hoče,
zato pa miši loviti noče.
Ko pa to pozvedele so miši,
brž je bilo polno gospodarjev v hiši
zato pa smetano smo že poskrili,
da v krempljih mačke miška cvili.

Marjan Siherl, uč. I. razr. mešč. šole na
Prulah v Ljubljani.

Tudi jaz bi rad povedal kaj o »Mla-
dem Jutru«. Vedno se veselim pone-
deljka, da dobim »Mlado Jutro«, ki se
mi je zelo prišlo. Seveda najprej po-
sledam smešnice, ki se jim na glas

smejem, potem pa »Kaj pišejo Jutrovč-
ki?« Bil sem že večkrat med njimi. V
»Mladem Jutru« mi je vse všeč, samo
to ne, da izhaja samo enkrat na teden.
Dragi stric Matic, usliši mojo željo in
daj, da izhaja »Mlado Jutro« vsaj dva-
krat na teden. Posebno mi ugaja »Ho-
kus-pokus«, ker sem s tem že marsika-
terega vlekel za nos.

Savo Simončič, uč. I. raz. real. gimnaz.
Slav. Požega.

Ljubi stric Matic! »Mlado Jutro« mi
je zelo všeč in težko pričakujem nede-
lje, da prinese pismonoša pošto. Kakor
rečeno, sem z vsebino »Mladega Jutra«
prav zadovoljna, želela pa bi več san-
javih pripovedk, kakor so n. pr. bile:
Johnie in mačke, Punčkine prigode, Va-
sko in palčki itd. Razne živalske pove-
stice mi pa prav nič ne ugajajo. Pač pa
mi ugajajo raznovrstni rebusi in magič-
ni kvadrati, ki jih prav rada ugibam in
rešujem. Tako sem n. pr. rešila rebus
v 45. številki takole: »Lenoba je vseh
grdob največja grdoba!« Mislim, da je
ta rešitev pravilna.

Prosim »Mlado Jutro«, da nam še
večkrat da priliko reševati take in slič-
ne naloge.

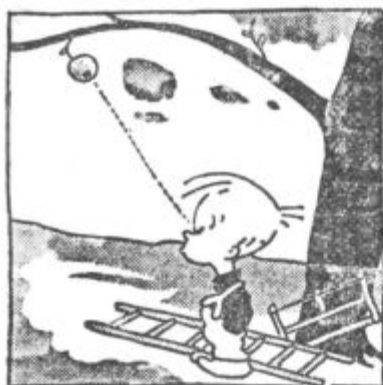
Zdenka Razpotnikova, uč. II. razr. viš.
narodne šole v Grižah

Dragi stric Matic! Ja sam mala Hrva-
tica. Pišem u »Novosti« i »Jutarnji List«,
a uvek pratim i »Mlado Jutro«, koje mi
se puno sviđa. Zato te molim stric Ma-
tic, da mi naštaš ovih par redaka i
da mi javiš u »Mladom Jutru«, dali smi-
jem i ja sudelovati kod nagradnih rebu-
sa. Puno Te pozdravlja

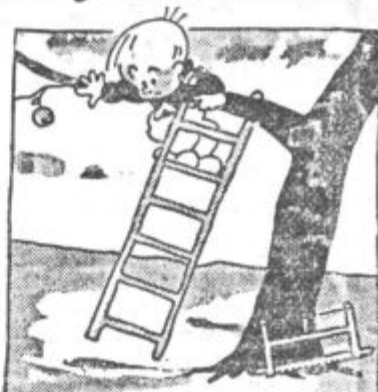
Ljubica Švec, uč. I. razr. grad. škole
Zagreb

Draga Ljubica! Vesel sem bil tvojih
vrstic in prav rad jih objavim. Na žalost
ti pa moram povedati, da nismo razpi-
sali nobene nagrade za pravilno rešitev
rebusa ali drugih ugank. Nagrado bodo
topot dobili tisti, ki bodo najboljše
odgovorili na naš natečaj: »Kaj mi je
v »Mladem Jutru« všeč in kaj ne.«
Lepo te pozdravlja **stric Matic**.

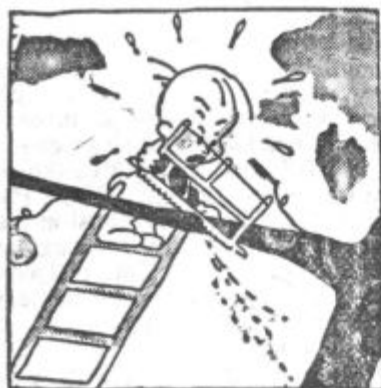
Kako je Bumček zadnji sad obral

Pust je ta jesenski dan —
sad po drevju je obran.
Ali glej — tam dolj z veje
zadnje jabolko se smeje.

Bumček, zdaj pa le veselo
z lestvo, žago brž na delo!
Česar roka ne doseže,
bridka žaga naj odreže.

Žiga žaga — vejo vstran
pa bo zadnji sad obran...
Bumček — ta je pa neslana,
da posnemaš Ribničana!

Resk in tresk — je zdajci reklo,
nekaj se je opoteklo...
Bumček treščil je na tla,
kri iz nosa mu curlja.

Sole za male

V šoli reče učitelj:
»Ali' in ,in' sta veznikla, povejte mi
še kake druge veznikle!«

Mihec se odreže:

»Motvoz, nit!«

★

Učitelj sprega:

»jaz ne delam	mi ne delamo
ti ne delaš	vi ne delate
on ne dela	oni ne delajo

Zdaj pokliče učitelj Janezka, ki je
prav bistre glave, in mu reče, naj po-
novi, kar je pravkar povedal.

»Nihče ne dela!« se kratko odreže
Janezek.

Tujec: »Povejte mi, ali smem v tem
ribniku loviti ribe?«

Kmet: »Smete jih ža, samo ni jih.«

★

Mirko se opravičuje, da ni mogel
prejšnji dan priti v šolo, ker ga je bo-
lel zob.

Učitelj ga vpraša: »Ali te še zmeraj
boli?«

Mirko: »Ne vem, ker ga je zdravnik
obdržal.«

Rešitev dopolnjevalke
Plug.

Rešitev številnice
Trdoglav

Vprašam vas?
Rešitev: Paček.